

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Szerebiske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišczećni w Budyšchinje a je tam ša šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

1. njedzela po šwjatej Trojizy.

Romst. 10, 8.—12.

Šdnž dušcha wumóženje namaka wot šwojich hrěchom, hdnž móže prajicž: Stare je šaštle, hlaj, wščitko je šo nowe šeziniło, kať je dušcha k temu došchła? Pšches Šhryštufowý ewangelijon. Wo nim dženska japoschtol Pawol rěczi. My wopominamy:

Šłowo wo wěrje.

1. Šhto wono štkuje w jenotliwym ćłowjeku;
2. Šhto wono štkuje po wščem šwěcze.

1. Hižo Wójsaš móžešće do šwojeje šmjercze k Šzraelštemu ludej prajicž: „Šłowo je tebi bliško w twojim erće a w twojej wutrobje.“ Tež w nowym šlubje a wošebje w ewangelškim šchesczijanštwje to trjечи. Šłowo wo wěrje šo kóždemu bliško wjedže w předomanju, kóždy móže jo šlyšecž a to hješ próžy. My šo w nim rošwucžujemy wot džěcžatštw šem, wono šo nam do rta, do pomjatka, do wutrobny položa tať bohacze, šo je šo hižo prajilo, šo je na došcž. Žadny šchesczijan šo wobcžezowacž njemóže, šo njeje nicžo šlyščať wo wěrje do Šesom Šhryšta. A tola šu ćzi žadni, kiž se rtom wušnawaja, šo je wón Šnješ. Wopacžna bojoscž je mnohim hubu šatylaka, šo se žanym šłowcžkom ša Šesufa, šwojeho Šnješa a Šbóžnika, njewuštopuja. A tola je to w našchim ćzašu wošebje nušne, hđžež ma šwět Šhryštufowe mjeno hušto we rcze, ale jenož k hanjenju a wušmewanju. Še to šamo ćłowšta bojoscž, kiž šastróža, jeho mjeno wušnawacž? Ně, to je hišcže

we wjetšej měrje pobrachowaza žiwa wěra we wutrobje. Šdnž šmy my w šwojej wutrobje našonili, šo Šesuf, kotrehož je Bóh wot mormych šbudžil, naš šbóžnych ćzini, potom budže tež pola naš rěcacž: ćzohož je wutroba poľna, to dže pšches rt. Nam budže kať japoschtolam pšched wyškoťej radu w Šerusalemje: my njemóžemy wostajicž, šo njebychmy Šhryštufu wušnawali. We wutrobje a rcze čže šłowo štkowacž. Pšchetož hdnž k wutrobu wěrimy, budžemy prawi a hdnž se rtom wušnawamy, tudžemy šbóžni. Šdnž šo ćłowjeka hańbujesh a tola w nušy pola njeho pomoz pytašch, móžešch šo potom džiwacž, hdnž tebe wotpokaze? Nakož to šam na šebje a na Šnješa Šesufa. Še to njeprawe, hdnž wón praji: Šhtož šo mje a mojeho šłowa hańbuje, teho budže šo tež ćłowški šyn hańbowacž? Ale tež na wopať: Šhtož mje pošnawa pšched ćłowjekami, teho budu ja pošnacž pšched šwojim njebjeskim Wótzom. Pošnacze je šbóžnosć. Wyškoťo naš pošbėhuje nad šwětom k jeho hanjenjom a wušmėšenjom. To je wopokašmo šchesczijanšteho ryczerštw. A kaťki měr, kaťku radošcž pšchinješe do wutrobny, hdnž šy pšches taťke wušnacze Šhryštufowe mjeno pšchekrašniť! Tón Šnješ daj šłowu wo wěrje, we rcze a we wutrobje tych šwojich, šo by pola nich rěkaťo: My njemóžemy wo tym mjelcžecž, šhtož šmy pošnali; rt dyrbi wušnacž, ćzohož je wutroba poľna.

2. Niz pak jenož jenotliwemu ćłowjekej, ale žytemu šwěteťej je šłowo wo wěrje se šwojimi huadnyimi pokladami poštajene; pšchetož tu njeje žane rošdželenje mješ Židami a Šrichami; pšchetož wšchěch hromadže je jedyń Šnješ,

bohaty na wschędch, kiż ƚo ƚ njemu wołaju. W starym ƚlubje rėfascy: Izrael je wuswoleny lud. W ƚwėtnej historiiji paƚ tón abo tamny lud prėdƚu stej. Nėschto hinaschy je, hdyż ƚo wo ƚłowo wo wėrje jedna. Raż na ƚ wėra wuczi: Je jedyn Bóh, kiż je njebješa a semju stworil a je cżinil, so wot jeneje ƚrwė wschędch cżłowjekow narody pschindu, ƚaż nam wėra zyłe cżłowjestwo jako jenu ƚwójbu wopisuje, w kotrejż ma ƚóždy staw to ƚamo prawn, taƚ nam wėra praji: so by sbóžny byl, njewuczini, kotremu ludu pschisłuschesch, ƚajku masch sđželanoscż, jeno so wėrisch, potom njebudżesch ƚ hańbje, ale sbóžny, pschetoz Bóh chze, so by wschitkim ludżom pomhane bylo a ƚ pōsmacżu prawdy pschisłi; ƚaż wón bohatstwo ƚwojich cżėlnych darow w ƚwojej wulkej stwórbje wschitkim wudżėla, ƚu jeho duchowne żohnowanja wschitkim pschihotowane. Schtóz po wschēm ƚwėcże, njech je wysoƚi abo niski, bohaty abo ƚhudy, muž abo żona, dżėcżo abo schėdżimż ƚ jeho mjenu we wėrje ƚo woła, dyrbi sbóžny bycż. Na druhim boku pschi tym wostanje, so po dalokim ƚwėcże ludam nicżo ƚ sbożu njepomha, ƚhiba ƚłowo wėrn. Hdyż ƚo mėsto njeho njewėra prėduje, schto je płód? Lohƚomy ƚłnosć praji: Chzemy jėscż a picż, pschetoz jutje ƚmy mormi, a ƚ lohƚomy ƚłnosću je sjednocżena njestroschtnoscż w żiwjenju a wumrjecżu bjes nadżije, kotraż do sadwėlowanja wjedże. Nė, ƚaż dołho my po Bożim ƚłowie cżłowjestwo wobhladujemy sa bójski narod, taƚ dołho dyrbi pschi tym wostacż: Najlėpschy, kotreż je Bóh wot njebješ w ƚwojim ƚymu dał, dyrbi ƚo wschemu ƚwėtej posłicżicż a prėdomacż w ƚłowie wo wėrje. A hdyż też wschitży ewangelijej pōskuschni njejsu, dyrbi ƚo tola po wschēm ƚwėcże, we wschędch cżasach, na ƚóždym mėstnje pschipowjedacż. Njeje w żanyh druhim sbóžnosć, njeje też žane druge mjeno cżłowjekam date, w kotrymż mohli sbóžni bycż, hacż jeno mjeno Jesu ƚ. Samjeń.

Mojej duschi chze ƚo picż.

(Spitta.)

Psalm 42, 3.

Praschjeje ƚo, cżeho tradam,
A schto wulży boli mje?
S wutrobu ƚej Boga žadam,
ƚo nim picż ƚo duschi chze,
Wicho mi dajcże! — tola ƚhudy,
Subjenny ƚym bjes Boga;
Lacżny, hlėbdny w ƚwėcże tudy
Wludżu ja bjes pokoja.

Bohatstwo a ƚwėta ƚłėdnoscż,
Cżejcż a lósch a ƚrańnosć wscha
Njespokoja dusche hlėdnoscż,
Wutrobje mōż njedawa.
Mozhy ƚ wėrje, ƚ wu ƚwėcżenju,
Troscht pschi ƚwėta ƚłobocżi,
Wje ƚu duschu ƚ wucżehnjenju
Bóh mi jeno posłicżi.

Szwjecżo ƚlepe, pschibóh ƚhudy,
Kiż je ƚ ruku scżinjenny,
Njemōże mi bólne ƚchudy
Nihdy sđalicż ƚ wutroby.

Szwėtne my ƚle, mudrowanje,
Tutoh' cżascha pschibohi,
Njewosmu mi požadanje;
Jeno Bóh to spokoji.

Ach! hdy smėje ƚo mi dostacż,
Widżicż Boże woblicżo?
Hdy budu mōż pschi nim wostacż
Szwobodny wot sachodnoh'?
Hdy ja sapschimnu tam jeho,
Hdyż wjaz' wsaty njeje mi?
Ach! hdy smėju ja taƚ jeho,
Raż mi ƚłowo polubi?

Hdy je pōłnosć Duchu data,
Kiż mje ƚ templej wu ƚwėcżi?
A hdy jeho wola ƚwjata
Moju duschu pohani?
Ach! hdy smėje wschitka žadojeć
Szo w tej jenej poshubicż,
So bych ja byl jeho radojeć,
A mohł jeho pschekrańnicż?

Wėm, so nima w dusche klini
Wostacż cżwilna žadojeć mi;
Tón, kiż duschu lacżnu cżini,
Sunu lacżnosć ƚastaji.
Hdyż ƚmy ƚ puscżiny tu pscheschli
Do njebješej saħrody,
A ƚo ƚ rėfam żiwym sejschli,
Dha wjaz' lacżnosć nimamy.

S. Żitawski.

Szwjaty dżėń.

O ty cżicha, ƚwjata njedżela! Hdy by ty njebyła, njechal żiwny bycż! Tydżėń leczi ƚaż wėtr, a hdyż je ƚrańny byl, bėiche próža a dżėło. Prōža a dżėło, staroscże a hrėchi, a pōdla Boga wulka ƚmilnosć. Siżom ƚobotu, hdyż je ƚo ƚ ƚwjatemu wjecżorej wotswonilo, je mi taƚ ƚwjedżėńsży wokolo wutroby. Duż poloża ƚo dżėłanski grat, łopacż abo zpyy, hėbl abo knihi do boła. W Boże mje, tydżenjo! Aż, jutje je njedżela! — Duż pōsħdń ƚo cżishe ƚ ƚwojej żonje a ƚ ƚwojim dżėcżatkam.

Slaj, twój Bóh hlada ƚ njebješ, rėczi ƚ tobu a rjeńje: Sszdom dnjow ƚym cżi paƚ jašo dał je ƚameje hnady. A dofelż ma ƚóždy dżėń schtyriadwazyczi hodżinow, je tebi wospjet sto a wóřom a schėscżdżėřacż hodżinow datych wot pōřledneje ƚoboty. Nėřt stupcże psched moje woblicżo, wy hodżiny wschitke, so bych wa ƚ ƚudżil! — A wone pschindu. A ƚódej ƚu na cżole napiřane tvoje hrėchi. A schtoż ƚy ty wot hodżiny ƚ hodżinje steho cżinil pschecżiwo Bożim ƚwjatym ƚasnjam, jawnje abo potajnje, a schtoż je hrėschneho cżi psches duschu pscheschło abo potajnje we wutrobje hnėřdżilo, je nėřt napiřane na cżole tych sto a wóřom a schėscż dżėřacż, a ƚwjaty Bóh wschitko cżita a tebi taƚ wotmolwi: To je ƚydom dnjow ƚ twojeho żiwjenja! — a hlada na tebe, so mohło ƚo cżi seznycż. — „Božo, budż mi hnady po ƚwojej dobrocże, a saħub moje hrėchi po ƚwojej wulkej ƚmilnosći!“

A hdyż je njedżelu rano a wschitko taƚ cżicho łolo wokolo, jako by semja ƚwojemu stworiczelej ƚ nohomaj leżala, dha njech ƚo twoja wutroba pōsbėhuje w nutrynych modlitwach. Mój Božo a mój Sbożniko, hdy ƚy ty, so bych ƚo ƚ tebi bliżil? Slaj, ƚ zyrkwje saħincza jařne swony. Tón Njes woła: Tudy ƚym! Pschibliżuj ƚo te mni, dha pschibliżuju ƚo ƚ tebi! — A cżrjody nutrynych

femijerjom khwataja do Božeho domu, a nětk saklincža: „Budź khwalba Bohu hamemu!“ a „Zed'n twjerdy hród je našy Bóh ham!“ A požoł měra wotewrja swój rót a pschpowjeda: Měr budź j wami! Tak je Bóh swět lubował, so je wón swojeho jenicžkeho narodženeho syna dal! — A to je moje czěło, kotrež budže ja waš date. To je moja krej, kiž je ja waš pschelata k modawanju hrěchow.

D kať njeńcizomny je wschitón swětny lósch a swětnu wješele porno tajkim swjathm njedželskim powjesčam! Pschetož kaž dalosi tež swět je a wyšoke wschitke njebeša, psches Boži mēr nicžo njeńdže. A to dyrbi kóždy sacžucž, njech je měšcžan abo wješnjan, a dyrbi czíšče a wješele se swojim Bohom wobkhadžecž, so by so k nowemu džělu pošklnil. A njedyrbjał nihdže žadny thory bncž, kotremuž so njeměla njedželu trošchna pomoz psch-njeicž a ewangelijon pschpowjedacž. Pschetož tón Knjes praji: To je mój džěń.

Dženiny.

(Potracžowanje.)

Bołdnjo je čaš wotpocžowanja a našcžowanja. Ludžo a štót, wot saheho ranja sem skufowazy, potrebaju woschewjenje; woni su džěl swojich we spanju nahromadženyh mozow psch-trjebali, kiž maja so sašo dobyč.

Macž wola k wobjedu. Wscho so shromadži wokoło kryteho blida, pschede wschēm džěcži se swojim stajnym strowym požadom. Tola prjedy hacž so k blidu kydacž kmědža, dyrbja nutnje ruzy štynycž a k temu horje pohladacž, wot kotrehož tamny kralowski spěwať spěwa: „Wschitkich wocži čakaaju na tebe, Knježe, a ty dawajch jim jich pizu w prawym čašu.“ Srudnje tam, hdžež pěčne waschnje shromadneho k jědžispěwanja w domje wjazy nje-wobšteji! Těhdy je wužiwaniu kóžda wyschšcha swjecžisna wsata, a stawa so tam jeno swěrjaze pizowanje. Napohlad wobjedowa-teje džělacžecškeje swójby, wošebje džěcži, njeje bjes radosče. Kajki krašny požad, kajke społojne pohladny! Rucže je wulka schla poliwki wupróšdnjena; wóšmuž abo kadžate bėrny so niz njenje rucže pominu. Móže macž hacž něšcto lěpsche prjódštajicž, o tehdy blyšcžča so džěcži woblicža j radosču a liza so čerwjenja. Pyta bohatty a šhty čašto worakawje j widlicžkami ja najlěpschimi kufkami a skorži na hubjene kucharštawo, čžini so tudy džaknje a čžišče schla próšdna hacž na dno. Brjuchpašer snaje pschi wo-bjedže jara derje „wužiwaj“, njewě pať uicžo wo „paruj“. To je přědnoscž wo budy psched palazom, sacžinť jednoreho burškeho wobjeda, kotryž so psches nicžo druhe narunacž njehodži. Nadoštnje pschihladuja staršchi džěcžom, kať jim tak derje šłodži, a šda so tež wschitko šjedžene, ma staroscžiwu hospoša tola hšcžče něšcto šhtfne ja khudeho pucžowarja, kiž špróžny a hlódnny wo kufť „do-schkrabkow“ prošny.

Tež štót wě derje polnja čaš. W hródži wobrocžerja kruwy hlowny k čžlowjetej a žadaju wot knješa wscheho štworjenja swoju pizu, kať ju tutón wot štworicžela hameho žada. Poš na rjecžasu, njeměrnje wotečakowajo, běha tam a sem, doniž so džowka se schlu njepokaže. Potom pať wješele a džaknje j wopušchu mērkoze. Kóčka pschindže wokoło pschpowłdnja k wofnej, hlada j wofnom nuts k wobjedowatym a žada tež swój postajeny džěl. Ssomo ptacžy špody khachlow wufkocži won a prošny, a šdypa džaknje na-mjetane šrijódk. Tak runa so pschpowłdnju žyła semja wulkej jědžnej kšěži; ja millijony je blido kryte; wscho čže jěšcž, a tón Knjes našcžiči wschitko, schtož je žiwe j dobrym špodobanjom.

Ma měšcžanškich hašach, na šjawnyh měštnach je womjels-nyto. Džělacžecž wotpocžuje, doniž jeho hodžina sašo njecžepi. Tež w lěhu je čžicho; wofkach na polach je próšdno; žadny čžlo-

wjet njeje widžecž, hamo schlowronečť mjelcži. Jeno schwjercž žyrcži tež pschi tužnej horzocže, a mjes wyšofimi kšofnyhmi hašami khodžo blyšchimy špodžiwne pikotanje, tam so wari a pari — swětowe manna so hotuje.

* * *

Nanje je mlódnje žiwe, wjecžor swjatocžnje čžichi. Namo wschitko wožiwja a wufhadža; pschibhwanje žiwjenja je widžicž; wjecžor so wschitko domoj wrócža a khwata k wotpocžinkej; ži-wjenje špaduje.

Kyčlu krocžel pospěchuje
Pucžownik we džiwim lěhu,
A lubym dom so nawrocžuje.

Nakrajnň kšěži w khlódku schtomow swojeje kšěže; nad nim so dopjelnja wěrnošč tamneho pschšłowa: „So dokonjanym džěle je derje wotpocžowacž“. Šóbla njeho na lawzy kšěži macž j naj-mjeńšchim džěščom na klinje. Zeje druhe džěcži hraja na semi k jeje nohomaj j pšycžkom, kiž šebi wschitko lubicž da. Wošmėwkwawo jim macž pschihladuje, nan pať tu khwilu se społojnym wofom tramypolne luki a šrawjaze žitne pola wobhladuje a čžaš woblicžuje, hdy knano mohť saškwowacž.

Tež štót so domoj wrócža. Čžežkotnje a mucžne krocža konje j role dom. Šolbje pytaju šměrnimy šolbjenz, khapon je swojimi kurami snaty kurjenz; hušy a kacžki wopušcžča wodu.

Džecžo wozny domoj čžahnu,
Šowjadom pať
Šladke, čžolate te šadla
Kujo džēja,
Šnate hródže napjelnjeja.

W lěhu jedny spěwať po druhim womjelsnje, pyta swoje hněšdo abo hewat šměrnimy kucžik pod lisčowej třěchu schtomowej, w čžěmnyh kercžku, kyda so, thknje pyšť do čžopleho pjerja a šdrěma. Blyšcžatocžorny rapať lecži psches šłote wjecžorne njebjó k najwjetschim jědlam abo dubam do lěša; tutón scžeke bolhe hobršte ščěny na seleny kufowy podložť. Schlowronečť pušcžča so, po wuspěwanym wjecžornym kšerluschu, dele na žitne polo. Šłotoseleny bruk šalěse do róže; khwilu hšcžče hraja a hncžča kufwory a komory we pošlednim wjecžornym swětle, tola j dohom su přecž.

Šamor a piła wotpocžujetej; džělacžernja so sawrje. Wje-cžorne šerja so wužehla; šerpjoita mrocžel, pschi wobšorje daloko wupšestriena, šhubjuje swoje šłotne abo bahorowe barbno a šbwa schěropopjelowa; we podychantym šměrkanju wustupja paštyška hwěšda (Venus). Ššor, rano mlódnny a jašny, je nětko wjecžornje čžichi, čžucžiwny a žedžiwny. Šsoniwje šteji na jeho brjošy čžapula, džiwja kacžka schčercži we rohodžu. Pschezo čžišchšcho bywa; blěda bōncžawa (Seerose) šandžela swój šněhojty kšelusčť; žane lisčicžkto so njehibnje, žana žolma; jeno kolš, najrjeńšchi wódnny ptať, čžaha swoje šamotne kruhi, jako by běly duch so čžišče na wodže šuwať, nětk nahle do hlubiny ponórtjeny, nětk w ponowjěnym blyšcžču wunórtjowajo; krašnje šhibuje a wudawa so jeho žol-mojta schija, lohko a swobodnje so wón wješe, kšhidla kať šcžežo-rome plachty pošbėhnjene.

Šewat pušta hola je wjecžor rjana, haj wulkotna. Špado-wate šłonzo pošłocžuje puštu plōninu. Še wuhakšo, šteja krašne wjecžorne šerja nad džiwšcžom; wohnjowe šmuhi wobmjesuja wobšor, čžorna jědlina wufkujje swoje khmurne ramjeniki (Sandelaber). Šruna thmjesččowu woda blyšcžči so na čžerwjeń; na čžornomódrnym njebjó blyštoze měšacžkowy šerpit; běla para štupa wložna j thmjesččowych hlubinow.

Kať je ranišchi šwōncžť džěń pschpowjedať, tak šwoni jemu wjecžornny šwōncžť k wotpocžinkej. Šotajna, šłódku želnošč j pojam

wutrobu. Swonjenje hwojateho wječora mi pschowoła: Wórny pódzješć tež ty k hwojemu wotpoczinkej.

A je džen ho nashilil,
A džělu mjěsu postajil,
Słyschu swón tak pschewiwacž:
S modlitwu ho lehńcže spacž.
(Pschichodnje skónčenje.)

Słónzu napschecziwo.

W sažnym nalěcžu ho w jahrodže nascheho kufoda rjany spěwać kóš (Amšel) pokasa. Wón na najwyschškej hałosy najwyschšeho shtoma ředžesche. Jeho móžny a jažny hlóš žyłu wulku jahrodu wožiwu, a wutroba kóždeho pschipořlucharja běšche wot jeho sajimaweho a lubošneho spěwa sajata. Schkóržow hwiřdanje bě řlabe pschecziwo temu.

Mařajtra sahe da ho wón jažo na tymžamžnym měřtnje řlyřchecž.

„Hlejće tola“, k hwojim ludžom rjeknych, „wón hlada runje na tuřamu řtronu, kaž wčžera!

Duž něchtó wotmolwi: „Wón spěwa řlónzu napschecziwo. Słónzu ho wón pschiwobrocža. Wón žyłe wěřcže wě, hđže řlónzo řteji, tež hdyž je wono džěňža wot raniřcheje mřly řapřifryte.“

Słónzu napschecziwo! Kař rjenje to řlincži! A kařka řluboka mřřl w tym leři!

Hdyž ty, mój luby čžitarjo, w hwojim horju ho modliřch a řpěwařch, nimařch ty tehdy řacžucže, jačo by řpěwał a ho modlił řwětku napschecziwo? Ty žyłe wěřcže wěřch, hđže je tvoje řlónzo, tež hdyž čže mřócžele horja pschifrywaju. Wutroba je pschezo řwětku pschiwobrocžena, hdyž ho na hwojeho Šbóžnika wobrocža.

A pschijnješch-li ty we wulkej radořcži temu řnjesej řwój řhwalospěw, nimařch tež pschi tym řacžucže, jačo by najwutrobniřcha radořcž na tutej řemi jeno řlaby pschewřlód byl tamneje řařňořcže a řbóžňořcže, wo kotrež w hwojathym piřmjě řěka: Pšched nim je wjeřelošcže dořcž a řama rjanařcž po jeho prawizy wěčňnje?

F.

S wutrobu rady.

Něhdy prařchesche ho něchtó wěřteho řcheshčžijana, řiž pod twjerđym řralom byđlesche, hač hwoje dawki rady dawa. „Haj, ř wutrobu rady“, tutón wotmolwi, „wjele radřcho, hač pod jeho miřym řjedomnikom.“ „Kař mamy to řrořňicž?“ ho něř tamón prařchesche. Wón wotmolwi: „Pola teho njeboho řkala njewjedžach prawje, hač to ř lubošcžu k Bohu abo k miřemu řralej čžinju; pola tuteho pař wěm, řo dawam ř lubošcžu k Bohu, hwojemu Šbóžnikoj.“

Stary džěd a jeho wnuk.

Někařkaj mandželskaj měješchaj stareho nana řastaracž a maleho pjecžlěneho řynka woczahnyčž. Stary nan pschezo bóle řlabnjeshche, jeho ružy a koleni řchepotařchtej, wón mačo řlyřcheshche a widžeshche, tež njemčeshche žanych řubow wjažy. Hdyž řa řlídrom řydařche, njemóžeshche wjažy řžizu derje wobđžeržecž, wobřidowasche řub ř poliwku, a druhdy bu jemu tež něřchto řažo ř huby wuběžalo. Jeho řyn a pschichodna džowka ho teho grawowaschaj, a teho dla dyrbjesche ho stary džěd napořledk řa řhachle do hele řydačž a wonaj jemu tam jeho jěđž w hornčejřtej řchlicžžy dawaschaj, ale niž do dořcže, řo by hwoju poliwku prawje na ředžbu brał a ničžo wjažy njerořřidat. Tam tón starž řrudnje řa řlídrom hladařche a ř jeho woczow ho řlyřy ronjachu. Něhdy jemu řchlicžka ř řchepo-

tateju rukow wupadže a ho rořrašy. Duž mloda žona řwarjesche, wón pař ničžo njeprařeshche a řdychowasche. Młody muž tež njelčeshche, ale wón staremu nanej řrjewjane řortko wudžěla; ř teho dyrbjesche džěd něřto jěřcž. Ho řhwili pjecžlětny řynk na řemi ředži, ma řruč řrjewa w ružy a dypa ř nožom do njeho. „Šchto dha tu mój řynk rjaneho džěla?“ ho nan woprařcha. „Řortko“, wotmolwi řynk, „řortko džělam, ř teho dyrbitaj nan a macž jěřcž, hdyž budu junu wulki.“ Duž muž a žona řhwilu na ho hladařchaj, pocžeshchaj řlafačž, dowjedžeshchaj džěda řažo k řlídru, dawaschaj jemu wot něřka řažo řobu jěřcž, tež ničžo njeprařeshchaj, hdyž by něřchto rořřidat.

Wřhelake ř bliska a ř daloka.

— Pšchichodnu njedželu, přěňju njedželu po řwjjatej Trožizy, 5. junija, budže řerbřta řpowjedž a Boža řluzba w Šsmjercžezach. Młano 1/2 8 budže řpowjedna řěč, w 8 hodž. řerbřte a 1/2 10 hodž. němřte přědowanje.

— Kařčžanřte žyřkwinske pschewřtejcžerřstwo je wobřamkto, w Božim domje parne řepjenje řaložicž. Řepjenje budže ho hiřchcže w tutym lěcže naprawicž. To budže wořebje řa řemřcheryow ř dalokich wřow w řymřkim čžařu wulka dobrota.

— Hdyž hač dołat w Řruskej na řraju potračžowaze řchule njeběchu, wřchňořcž něřto na to džřwa, řo bychu ho tajke, hđžěž ho hodži, w tutej řymje řaložile. Šo by řaloženje řchulřkim wořadam lóžřche bylo, ho řjenježne pomozne řřěđki pořřicžuju.

— Šapóřkľanzaj řrabja Arnim-Mužatowřki a ř Šöy-Buřowřki a řrajny řadžicžel Šchwarz řu pola želeřniřkeho ministra audiěnu měli dla želeřnižy, kotraž ma ho ř Kař do Wojerež twarič. Bohuřel je nadžřja na dołho woczafanu želeřnižu řpadnyła. Pšchetož ministar je wuprařil, řo je ho twarjenje želeřnižy wotřtorčžilo, dořelž ho wot Šakřteje wobčěžňořcže čžinja. Kař dołho je ho twar wotřtorčžil? wo tym ničžo řlyřchecž njeye. Šrudne pař by bylo, hdy by ho nadžřja wobhđlerřstwa, kotrež tak dołho na tule nuřnu želeřnižu čžaka, žyłe řanicžila. Duž je dobre, hdyž ho nowe přořřwř wo nju na wřchňořcž pořčželu.

— Šsmjercž je w pořřlednich tydženjach řhodžila jačo žnjěňžarřka do wřřokich řnježerřřkich domow. Młody wójwoda Měřlenburgřki žyłe nahle wumrje. Ho tym džěřche pschew Šakřku řrudna powjescž, řo je přynžěřa Młarja řřabella, mandželska přynža řana řurja, po čžežkej řhorošcži řemřjela. Něřto je řažo 30. meje rano 1/2 1 hodžin wulkwójwoda Bjedrič Wřlem Měřlenburg-Štrełizřki řemřjel. Wón řnježeshche wot 6. řeptembra 1860 a běřche wot hwojeho luda horžolubowany.

K rozpominanju.

Ponižňoř je žnamjo křeshčžijana.

* * *

Swěťne wjesela njepyťaj, přetož wone wutrobje rozkače zawostajeja.

Řlucžil řa řacžanřto-řerbřte piřmo: **z** = ř (žub); **s** = ř (syn); **ř** = řch (řat); **e** = ř (eworn); **č** = čž (čěrn); **č** = čž (črij); **ř** = řch po p a k (přah, křud), ř, řj, řch po t (řri, řřo, řřasč).

„Řombaj Řób“ njeye jenož pola řnjeshow duchownych, ale tež we wřchěch pschewdawarňjach „Šerb. Řlowin“ na wřach a w Budyřchinje dořacž. Ma řchtwóřčž lěťa řlacži wón 40 np., jenořłiwe čžiřřla řo řa 4 np. pschewawaju.